

Projíždím světlem lamp na prázdný dálnici,
poslední případ přede mnou, opouštím ulici.
Předchozí hovor беру, job, co nešel odmítnout,
vjedu na lesní cestu, jistím se adresou.
Stromy se rozestoupí, v dálce svítí slabý světlo,
při každém zapraskání v trenkách poněkud teplo.
Kamery rudý, oči ve tmě, mezi kmeny ticho,
podivnej pach, co je cejtít přesně, když je ticho.
Přichází alarm sirén, před autem klesám na zem,
uslyším dusot, stejným směrem hážu větší kámen.
Vrací se kovovej zvuk, pak přijde úder, super,
naposled vidím hvězdy, v kruhu na to padnu vrutem.
Spraší mne táhne mechem, trávou a kapradím,
snažím se chytit každý větve, moc se nedaří.
Prostředí mění se na chlad a kapky v pozadí,
ležím na tvrdý zemi, jistě první v pořadí.

Co to, visím hlavou dolů u stropu jeskyně,
všechno působí fajn, až na ty kosti nevinně.
Jako malej skaut zbavím se provazů,
s rutinou nepřemejšlím, už se krčím u vchodu.
Tunelem rozlejhaj se mechanický kroky, skvělý,
najednou utichnou a soupeř už je asi bdělý.
Vyrází ven, směrem les, to mě netěší,
jsem ale skvělejš stopař, útěk nic neřeší.
Už jsem mu blízko v patách, stojíme před sebou,
pomalu vychází ze stínu, hlavu skloněnou.
Robopes, vadnej typ BX-28,
dávno už z pultů staženej, majitel nemá rozum.
Vyskočí mocným skokem, zaměřenej na můj krk,
sehnu se, za mnou potok, je z něj trofej nad krb.
Vracím se do chaty, kde najdu starou babičku,
zděšená děkuje mi, Gyzmo na tričku.

Co to...